

περβόλι, φυτεμένο με διάφορα λαχανικά. Αυό κυδωνιές, καμπουριασμένες από τον καρπό τους, άφθονο μιά καταπράσινο άκόμα, έβριχναν μέσα στην κάμαρα μιά ψιλή μυρουδιά. Ένα φλύαρο πουλί γλυκοκελαϊδούσε άπάνω σ' ένα κλαδί, και τήραγε ψηλά στον ουρανό, χαρούμενο, φουσκωμένο από το τραγούδι. 'Ο ουρανός καθάριος, χωρίς κανένα σύννεφο.. 'Η μέρα φαινόταν ζεστή, βαρειά, σαν καλοκαιριάτικη. 'Αρχινήσανε τ'ς γλυκοκουθέντες. 'Ο Στεφανής δέν είταν δειλός. 'Ακκουμπούσε άπάνω της, και, χωρίς νά τó νιώσει, τó χέρι του θρέθηκε πίσω από τή μέση της Χαρικλώς. Κείνη άρχισε νάνάβει περισσότερο. Τά χείλια της και τά μάγουλά της είχαν άνάψει, είχαν γίνει κατακόκκινα σαν κεράσι, τά ρουθούνια της άνοιγόκλειναν, και τά στήθούρια της, προκλητικά, φορμαρισμένα στην έντέλεια, άνεδοκατέβαιναν με γληγοράδα. — «'Ούφ, Στεφανή, τού είπε, ζέστη κá. νει από τώρα», και πετάχτηκε όρδια και ξεκούμπωσε τó μπουστο της. Κείνος μιλά. "Αξαφνα σηκώθηκε και την έ βοήθησε νά λευτερωθεί από τόν ξεχειλωμένο μπουστο, που έκρυβε τόσους θησαυρούς. Τό κορσάκι της από μέσα είτανε σκισμένο πίσω στόν όμο. Τά

μπράτσα της γυμνά, στρογγυλά, παχουλá. Τό ζεστό άρωμα της ιδρωμένης μασχάλης της τόν χτύπησε άπό κοντά κατόμουτρα, έρεθιστικό, προκλητικό. χωρίς νά τó νιώσει, χύμηξε άπάνω της. Κόλλησε σά δεντούζα τά χείλια στό σώμα της, ρουφώντας της σάν βδέλλα παντού, στό πρόσωπο, στό χέιλι, στό μ... στήθος, στη μασχάλη, και στό τέλος μ' ένα δυνατό άγκάλιασμα, σύρθηκε χάμου μαζί της στό πάτωμα, άπάνω στό κίλμι. Κείνη στην άρχή έσκανε στό γέλιο, σέ λίγο όμως θέλησε νάν τού ξεφύγει, προσπαδούσε νά γλυτώσει από τά χέρια του.....

"Όταν ή μανιά γύρισε από την έκκλησιά, τούς βρήκε μέσα στό αίματα, άψυχα πτώματα και τούς δυό. Στίς φωνές της τρέξανε οί γειτόνοι. Τό Χαρικλώ κολυμπούσε μέσα στό αίμα με μιά μαχαίριά άπάνω στό άριστερό της θυζί, σκεδόν γυμνή, με σχισμένη τή φούστα της. 'Ο Στεφανής δίπλα της, με γουρλωμένα μάτια, άνάσκελα, με τó στόμα σφιγμένο, και γιομάτο αίματα και άφρους, ξεψυχούσε μέσα σέ φοβερούς και δυνατούς σπασμούς.

Γ. ΧΕΚΙΜΟΓΛΟΥ

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΦΤΑΙΕΙ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ

Μιάς κι όλοι μας είμαστε σύμφωνοι: πώς τ'εγκατευτικό μας σύστημα έχει πολλές - πολλές έλλείψεις, και σέ πολλά μέρη και στραβές κατευθύνσεις, πρέπει νά προσέξουμε νά βρούμε και τόν αίτιο τής κατάστασης αυτής.

Ψάχνοντας λοιπόν, βρίσκουμε πώς τó 'Υπουργείο πάντοτε είταν ή άφορμή που τó Λαϊκό μας προπáτων σχολείο δέ βρήκε τόν άνθρώπο του. Και γιατί; Γιατί δέν πίσταψε ποτέσ του τó 'Υπουργείο τής Παιδείας, πώς στην Ελλάδα υπάρχει ένας κλάδος πολυάριθμος, ό Κλάδος τής Δημοτικής 'Εκπαίδευσης, που κλείνει μέσα του φωτιά και δύναμη, και πώς αυτός ό κλάδος θέλει ένίσχυση, είτε ύλική, είτε Κοινωνική, είτε ήθική, είτε έπιστημονική. Και τόν κλάδο αυτόν τόν έγκαταλείψανε στην τύχη του και, μπορούμε νά πούμε, ότι και τόν παραγκώνισαν και τόν περιφρόνησαν. Και για ποιά λόγο νομίζετε; Γιατί τόν άποτελούσανε δασκάλοι.

'Ο δάσκαλος για τó 'Υπουργείο τής Παιδείας είναι κάτι τί άχρηστο πρόμα, που από ψυχικό τόν κρατάει και τόν ψομίζει. Δάσκαλος = βάρος τού προϋπολογισμού, χωρίς δύναμη και χωρίς ιδεώδη, και άχρηστος για ψηλότερη εργασία. Τά γεγονότα άλλωστε αυτό άποδείχνουν.

Στό πανυπαλλήλικό νομοσχέδιο δέ βρήκαν βαθμό νά έξομοιώσουν τó δάσκαλο, ένώ για τούς εισπράχτορες και για τούς κλητήρες βρήκαν.

Κάθε ύπουργείο φιλοτιμείται νάνυψώσει τόν ύπαλληλό του και προσπαδεί νά δώσει μεγαλύτερη άξία στίς έπαγγελματικές του σχολές. Παράδειγμα έχουμε τó 'Υπουργείο τής Συγκοινωνίας. Τόν τηλεγραφική τόν παρασκεύασε σέ μιά ειδική σχολή τηλεγραφική,

είτε έξη μήνες, είτε ένα χρόνο, κ' έπειτα τόν βοήθησε νά φτάσει ως τόν άψηλότερο βαθμό τής ιεραρχίας. Δέν τού λέει ποτέ: «Δέν αξίζεις νά γίνεις γραμματέας ή τμηματάρχης ή Διευθυντής ή 'Επιθεωρητής γιατί μονάχα έξη μήνες έσπούδασες» δχι! άλλ' όσο ό ύπάλληλος φαίνεται ικανός, τόσο προοιβάζεται σέ άνώτερη τάξη. Τό ίδιο γίνεται και στό 'Υπουργείο τών Οικονομικών, που ό εισπράχτορας εύκολα φτάνει νά γίνει ταμίας και 'Επίτροπος άκόμα. Τό ίδιο σέ όλα τά ύπουργεία.

Μοναχά τó ύπουργείο τής Παιδείας δέν έχει πίστη στούς ύπαλλήλους του, τούς δασκάλους, δέν έχει έμπιστοσύνη στίς έπαγγελματικές του σχολές, δηλ. στό Διδασκαλεία, και πρώτο αυτό δίνει τó παράδειγμα στην Κοινωνία, ότι ό δάσκαλος δέν αξίζει τίποτα. «Έίσαστε δασκάλοι, λέει, δέν μπορείτε νά πάτε ψηλότερα, δηλ. νά γίνετε γραμματικοί, επιθεωρητές, άνώτεροι επιθεωρητές». Αυτή είναι ή μανταλιτέ τής ύπηρεσίας τού 'Υπουργείου αυτού.

Μέσα από πέντε χιλιάδες προσωπικά διαλέχτηκαν με αυστηρότατη κρίση, 65 δημοδιδάσκαλοι και γίνηκαν επιθεωρητές και αντικαταστήσανε τούς φιλόλογους, που τούς έβαλαν νά μάθουν τó επιθεωρητηλικό στού κασιδιάρη τó κεφάλι. 'Απότυχαν οί φιλόλογοι οικτρά και βγήκε μόνος του ό κλάδος νά αυτοκυβερωθεί.

'Αλλά και δώ είδαμε την πιο στραβή αντίληψη. 'Αφού έπ' τόσα και τόσα χρόνια τώρα ή Λαϊκή εκπαίδευση με τούς επιθεωρητές αυτούς τραβήξε τόν ύσιο δρόμο και παρουσίασε κάποια ζωή, έρχεται τó ύπουργείο και πληγώνει βαθειά αυτούς και τούς λέει: «Έίσαστε δασκάλοι και δέν μπορείτε νά γίνετε τμηματάρχες δ' τάξης». Κι ό μακαρίτης ό Πετρίδης, που όνειρεύτηκε τόν Κλάδο νά τόν άνυψώσει καθώ-

ρισε πώς ο επιθεωρητής πρέπει ν'αχει βαθμό και μιστό Τμηματάρχης 6' τάξης.

Τώρα, γιατί να μή μπορεί ο Επιθεωρητής να γίνει Τμηματάρχης και α' τάξης, και Διευθυντής ακόμη, ένωσω είναι ικανός; Γιατί είναι δάσκαλος!

Έτσι λοιπόν το ύπουργείο έξευτελλίσει τους υπαλλήλους του.

Ένω όπου πήγαν οι ίδιοι οι δασκάλοι, σε όποιαδήποτε υπηρεσία, δείξαν πώς έχουν ικανότητα και αξία. Πήγαν στο στρατό, και σήμερα πεντακόσοι δασκάλοι είναι λεβέντες, λοχαγοί, ταγματάρχες και συνταγματάρχες ακόμη, ενώ για το ύπουργείο της Παιδείας είτανε δασκάλοι άχρηστοι και παραπεταμένοι.

Έχουμε παραδείγματα υποδιδασκάλων, που γενήκανε μοιράχοι και λοχαγοί, γιατί δεν παίρνουν μιστό ποτέ τους τον πλοτογραφοῦσε ο δήμαρχος, κ' έτσι κόντεψαν να ψοφήσουν της πείνας, βγήκαν από το δασκαλίκι και γίνανε άνθρωποι.

Όσοι πήγανε στο Δικηγορικό και Δικαστικό κλάδο, προκόψανε στα γερά. Έχουμε και Εισαγγελείς Έφετών δασκάλους.

Όσοι πήγανε στο ύπουργείο της Γεωργίας παίρνουν 1000 — 1100 δραχμές το μήνα, ως Έπόπτες των Συνεταιρισμών παίρνουνε μιστό Γραμματέα α' τάξης και προδιδάσκονται μέχρι του βαθμού Τμηματάρχης α' τάξης. Οι ίδιοι για το Ύπουργείο της Παιδείας είτανε δασκάλοι, δηλ. άνθρωποι με καμιά ικανότητα, για τα άλλα ύπουργεία είναι δυνάμεις, είναι προσωπικότητες.

Όστε οι ίδιοι υπάλληλοι, ενώ για το ύπουργείο της Παιδείας είναι δασκάλοι, δηλ. άνθρωποι με καμιά ικανότητα, για τα άλλα ύπουργεία είναι δυνάμεις, είναι προσωπικότητες.

Κι άφου ξεκινάει το ύπουργείο αυτό από τέτοια πρόληψη, βέβαια δεν μπορεί ποτέ του να λάβει και γενναία μέτρα για την άνύψωση του Κλάδου.

Μου φαίνεται πώς χρειάζεται κάποιος άγισμος μέσα στο ύπουργείο, για να μπορέσουν νάρθουν σε θεογνωσία.

Έχω λοιπόν, φίλε «Νουμά», άδικο να ύποστηρίζω πώς το Ύπουργείο της Παιδείας μένει καθυστερημένο στις σύγχρονες αντίληψεις και ότι δεν έχει άλλη θινή επίγνωση της σημερινής πραγματικότητας;

ΕΝΑΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Άγγελου Σημηριώτη: «Τραγούδια του Αυτρωμού». Παρίσι 1920.

— Ο ποιητής της συλλογής «Μαύρα Κρίνα» (1906), που έδωσε στην ποίησή μας τότε κάποιο ιδιαίτερο χρώμα και χάρη, σήμερα με το νέο του βιβλίο φαίνεται ολότελα ξεπεσμένος κι αλλιώτικος. Στα «Μαύρα Κρίνα» θέλησε να τραγουδήσει έν' ανθρώπινο αίσθημα, τον έρωτα, πάντα ζωντανό και πάντα νέο. Στα «Τραγούδια του Αυτρωμού» καταπνάνεται να στιχουργήσει πατριωτικές κ' έθνικιστικές κοινοτοπίες κ' η Μούσα του άγγιξε τα σύνορα και της πολιτικής ακόμη. Φυσικό λοιπόν, γιατί ο ποιητής έξεπσε και στα νοήματα, στην ποιητικήν Ίδέα, και σ' αυτό

ακόμα το πλέξιμο του στίχου. Λείπει από τη γλώσσα του η γραμματική συνέπεια. Οι στίχοι του είναι πλουμισμένοι άλλοι με χασμωδίες, άλλοι με βιασμένες συνίψεις, που κάνουνε τη φράση δυσκολοπρόφερτη. Τα θέματα του χλιοπατημένα. Οι επιγραφές των τραγουδιών του τέτοιες: τ'Ο Χαφιές», «Η Έγνις του Χαμίτ», το «Τσαρτσάφι» κλπ.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Τρία καινούργια γαλλικά ρομάντζα: Ποῦ φέρνει η άγάπη. — Η Ίνφάντη. — Ο άγαπημένος.

— «Ποῦ φέρνει η άγάπη», είναι ο τίτλος ενός καινούργιου βιβλίου της Ζάν Λάντρ. Η Ζάν Λάντρ, πνευματωδέστατη γυναίκα, έχει γράψει σειρά ολόκληρη έργων, που διαδίδονται πολύ και που ίσως γι' αυτό και... να μην έχτιμούνται και τόσο. Εργάζεται πολύ και παράγει βιβλία πολύ χαριτωμένα κι όμορφογραμμένα. Θέλει να διασκεδάσει τους άλλους, και διασκεδάσει και τόν έαυτό της, γράφοντας. Τέλος είναι συγγράφισσα με ταλέντο μα που ο φόβος της μήπως την άνεβάσουν σε άνηλά αξιώματα και της άλυσόδεσσε έτσι με βαρεές άλυσίδες, την κάνει να παραφέρεται και να διαλέγει για θέματα των έργων της πράγματα που μια γυναίκα δε θάρμοζε να καλλιεργεί. «Τα τετράδια μιας άστρης», έργο παλιό της Λάντρ, είναι η καυστική σάτυρα μιας έρωτεμένης άστικής τάξης (μπορζουαζι άμουρέζ), που μόνο στο βιβλίο της Λάντρ ύπάρχει. Μέσα σ' αυτό της το έργο καταφέρεται κατά του άστικου φύλου, και το στολίζει με τὰ πιο αινιγματικά επίθετα. Στο καινούργιο της έργο «Ποῦ φέρνει η άγάπη», εξακολουθεί το ίδιο παιχνίδι, δίνοντας στον ήρωα της ιστορίας της Μαροέλ, το ρόλο έκφυλου κ' έκμεταλλευτή. Ο κύριος αυτός οδηγεί την κόρη που τον άγάπησε σ' όλα τα κέντρα της διαφθοράς και καταφέρει ώστε με κάθε τρόπο να του μοιάσει στην αίσχρότητα. Κι άφου τέλος το καταφέρει, τελειώνει με το να την καταφρονέσει και νάν τη χτυπήσει με το ίδιο το έργο του.

— «Η Ίνφάντη (Πριγκίπισσα;)» του Λουί Μπερτράν, είναι η συγκινητική ιστορία της κόρης απ' τη Βιλαφράγκα, που από άγάπη προς σ'έναν γάλλο άξιωματικό προδίνει τον πατέρα της, τη μητέρα της και τους δικούς της, που είχανε συνομώσει να παραδώσουν την πόλη στους Ίσπανούς. Ο συγγραφέας δηγιέται με πάθος και τέχνη περισσή το τραγικό αυτό ειδύλλιο της άγνης κόρης, που άμαθη κι άγνωρη της κακίας του κόσμου έμπιστεύεται με τη μεγαλύτερη άφέλεια σε κείνον που την άγαπά, μα και που είναι δούλος του καθήκοντος. Άπελισμένη από το άποτέλεσμα της τόσης έμπιστοσύνης της, κατορθώνει να πετύχει τη χάρη του πατέρα της, τρέχει στη φυλακή, μα φτάνει πολύ άργά για να τον σώσει. Ματαιώνοντας έτσι την έλυσή της με τον άγαπημένο της, κλείνεται σε μοναστήρι και πεθαίνει, μακριά του, γιατί δε θα μπορούσε να ύποφέρει την αίματοβαμμένη εύτυχία της. Η «Ίνφάντη» είναι ένα όραίο ρομάντζο, που μάς θυμίζει τους ρομαντικούς πολέμους περασμένης εποχής.

— Ένα πραγματικό άριστούργημα τὸ τελευταῖο ἔργο τοῦ Κολέτ, ὁ «Ἀγαπημένος». Ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου, τὸ μόνο ὄνομα τοῦ ἥρωα, δείχνει ἀρχεῖα, πὼς ἡ ὑπόθεση στρέφεται γύρω ἀπὸ ἓνα αἰσθηματικὸ δράμα. Ὁ «Ἀγαπημένος» εἶναι γιὸς μιᾶς ξεχωρισμένης γυναικός, πολὺ πλούσιας. Συζητᾷ μὲ τὴν Λέα, φίλη τῆς μητέρας του, πού μ' ὅλα τὰ χρόνια ἔχει διατηρήσει μιὰ ἀριστοκρατικὴ ὁμορφιά. Μιὰ μέρα ὅμως τὸν παντρεύουν μὲ τὴν πλούσια, νεωρότατη κ' ἐξυπνότατη Ἑδμέ. Μ' ὅλα τῆς ὅμως τὰ χαρίσματα ἡ γυναίκα του δὲν κατορθώνει νὰ τὸν κάνει νὰ ξεχάσει τὰ περασμένα του, καὶ ξαναγυρνᾷ στὴν παλιὰ του ἐρωμένη, πού δέχεται ἀρχεῖα φρόνιμη, δείχνοντάς του πὼς τίποτα δὲν τοὺς συνδέει. Αὐτὴ εἶναι ἡ ὑπόθεση. Ψυχολογικὰ, τὸ κύριο πρόσωπο μέσζ σ' αὐτὴ τὴν τραγωδίαν εἶναι ἡ Λέα, ἡ μόνη εὐγενικὰ μορφὴ, ἡ μόνη πού δείχνει λεπτὰ αἰσθηματικά. Λόγια, σὰν καὶ τὰ παρακάτω, τὴν ἀνεβάζουν πολὺ ψηλά καὶ τὴν κάνουν νὰ ξεχωρίζῃ ἀπὸ τὰλλα πρόσωπα. «Συγχώρεσέ με, σ' ἀγάπησα σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ πεθάνουμε κ' οἱ δυὸ τὴν ἴδια ὥρα. Ἐγὼ εἶμουν καταδικασμένη, καὶ ὅμως μὲ τὴν ἀγάπη μου σ' ἔσερνα μαζί μου στὸν γκρεμό, γιατί ἔχω γεννηθεῖ εἴκοσι τέσσερα χρόνια πρὶν ἀπὸ σένα». Εἶναι περιττὸ νὰ σημειώσουμε τί θησαυροὺς ἀτέλειωτους παρατηρητικότητος βρίσκουμε σ' αὐτὸ τὸ ἔργο. Κάθε γραμμὴ τοῦ βιβλίου, κάθε σελίδα, περιέχει καὶ μιὰ σημαντικὴ ψυχολογικὴ παρατήρηση. Τὰ πρόσωπα, τὰ ζῶα, καὶ αὐτὰ τὰ ἔπιπλα, ζοῦν πραγματικά, ζοῦν καὶ κινεῖται. Καὶ τὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ Κολέτ ὅσο καὶ τὰ ἄλλα, εἶναι ἀντάξια τῆς μεγάλης δημιουργικῆς τοῦ τέχνης.

GRAZ.

ΕΙΡΗΝΗ

Ἡ θεὰ - Βασίλω ἀπ' τὸ Βαθύ,
ἡ παπαδόνυφη, ἡ Λουκού,
τοῦ Ἀποστόλη ἡ μάνα,
πῶχει στὴ Σύμωρη σκοτωθεῖ,
ἐστάθη καταγλιανὸς
καὶ ἀκούει τὴν καμπάναν.

— Γίκα μ', τί νᾶχουν στὸ χωριό,
καὶ ἡ καμπάνα τί χτυπᾷ,
ἡ ὥρα μεσημέρι;
Ρωτᾷ τὰγγόνι τὸρφανό
πού τῶχει πάντα καὶ ὅπου πάει
πιασμένο ἀπὸ τὸ χέρι.

— Κυρούλα, λέει τὸ παιδί
μὲ δουρκωμένη τὴ ματιά,
θὰ πόγραψαν εἰρήνη.
(Ποιὸς νᾶταν τότε νὰ σὲ ἰδεῖ
πὼς τὴ στιγμή, ἔρμη γριά,
σταυροκοπήθηκες, κείνη !)

— Μακάρι ποῦδωσ' ὁ Θεός,
τοῦ κόσμου νᾶρθουν τὰ παιδιά,
νὰ ξενασάνουν ὅλοι.
Μά ὁ δικός μας μοναχός
ἐπῆγε στὴν ἀγυρισιά.
Παιδάκι μου, Ἀποστόλη !...

Πάτρα, Αὔγουστος, 1920

Μ. ΖΩΓΡΑΦΟΣ

ΣΟΝΝΕΤΟ

Ἐξω χινόπωρο βαρὺ τὰ δέντρα ξεφυλλίζει,
τὸ δάσος ἔσθυσε ψιλὴ βορχὴ σὰν καταχνιά,
στὰ περιβόλι ἀπλώθηκε σαπλάς μυρουδιά,
κ' ἡ περγουλιὰ στὸ φύσημα τοῦ ἀνέρου τουρτουρίζει.

Ἐλα μέζ στὸ σπιτάκι μας μὲ τὴν ἀπλὴ θαυριά,
κιᾶς τὸν ἀνέρου στὰ κλειστὰ παντζούρια νᾶσφυρίζει,
στὴν καμαρούλα πού ἀγρυπνο τὸ τζάκι θὰ φωτίζει
θὰ εἶναι γιὰ μᾶς ἀτέλειωτη, γλυκεῖα καλοκαιριά.

Στὰ μάτια σου ἀσυννέφιαστο θὰ ξαναδῶ οὐρανό,
τὰ μάγουλά σου τοῦ Μαρτιοῦ θὰ μοιάζουν δειλινό,
τὸ στήθος σου ροδακινιάς ἀνθίσμα θὰ θυμίζει,

στὸ μίλημά σου θὰ ξυπνοῦν ἀνδρόνια τ' Ἀπριλιοῦ,
λακκάδες θάναλάμπουνε στὴ θέρημ ἐνὸς φιλιοῦ...

Ἐλα, χινόπωρο βαρὺ τὰ δέντρα ξεφυλλίζει.

ΧΡ. ΕΣΠΕΡΑΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Νίν. Καλοῦται μὲ ἔχουν καὶ ἀρχεῖα ψεγάδια. Ἄ θές, στείλε μας τίποτ' ἄλλο μὰ καὶ τὴ διεύθυνσή σου, γιὰ νὰ σοὺ γράψουμε.

Στὰλλα γράμματα πού λάβαμε τοῖτη τὴ βδομάδα θάπαντήσουμε στὸ ἐρχόμενο φύλλο.

ΞΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Mereure de France.—Ρενέ Φουασσώ: ἡ ποιητικὴ ἀνάμνηση τοῦ Ἀλμπέρ Σαμπέ. Δοαί Δεκλὸν καὶ Χαζέλ: Μπρονμίτς καὶ ὁ Καμπὶλ (νουβέλλα). Ἀλεξίς Σ...: Στὴ Σοβιετικὴ Ρωσία κλπ.
La Revue Critique.—Ζαν Μπουλανζέ: ὁ διάλογος τοῦ Πῶλ Φοντολν. Πιερ Λαφί: ἡ οἰκειοτικὴ τέχνη στοὺς Μπολσεβίκους. Ἀντρέ Καστανιὸς ποιήματα. Μαρσέλ Μποντανζέ: Μεσαριέτα (ρομάντζο) κλπ.

Le Monde Nouveau.—Αἰμίλ Ζολά: ἀνέκδοτη ἐπιστολή. Ραφαὴλ Δεβύ: ἡ συνθήκη τῶν Βεροσλλίων καὶ ἡ γαλλικὴ γνώμη. Φαῦμον Κλοζέλ: Ἡρώ καὶ Λεανδρος. Δονίτης: ἡ Κύντρος καὶ ἡ Ἀγγίλα. Φρανσὺς Ἐόν: ποίημα κλπ.

ΝΕΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΓΚΕΛΑ (Ἐκδοσὴ «Τύπου» 1919 Δρ. 3—
ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΜΟΣ Α' (Ζωντανοὶ καὶ πεθαμένοι

—Οἱ Ἀλυσίδες—Στὴν δξώπορτα). Ἐκδο-

ση Ἐταιρίας «Τύπος» 1920. » 6—

ΠΛΑΙ- ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ (Ρομάντζο) 1920 » 3—

Βρίσκονται στὸ «ΑΘΗΝΑ-ΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ»

— Ὁδὸς Σοφοκλέους 3. —

ΚΩΣΤΑ ΟΥΡΑΝΗ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

ΠΟΗΜΑΤΑ. ΕΚΔΟΣΗ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ «ΤΥΠΟΣ», ΔΡ. 5—

ΛΕΥΚΑΔΑ
ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΝ
ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ
ΜΕΣΣΗΝΗΝ
ΝΑΥΠΑΚΤΟΝ
ΠΑΞΟΥΣ
ΠΑΤΡΑΣ
ΠΕΙΡΑΙΑ
ΠΥΛΟΝ
ΠΥΡΓΟΝ
ΣΠΑΡΤΗΝ
ΣΥΡΟΝ
ΤΡΙΚΚΑΛΑ
ΤΡΙΠΟΛΙΝ
ΧΑΛΚΙΔΑ